

Arrest

nr. 180 283 van 30 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen tot teruggrijving van de met grenscontrole belaste ambtenaar van 25 december 2016 (bijlagen 11) en van de beslissingen van de met grenscontrole belaste ambtenaar van dezelfde datum tot nietigverklaring van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 december 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 december 2016 om 13 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 25 december 2016 aan op de nationale luchthaven te Zaventem met vlucht SN1144.

1.2. De met de grenscontrole belaste ambtenaar nam op 25 december 2016 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot terugdrijving en een beslissing tot nietigverklaring van een visum.

De beslissingen tot terugdrijving, die verzoekers op 25 december 2016 ter kennis werden gebracht, bevatten de volgende motivering:

“Op 25.12.2016 om 03.30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brunat werd door ondergetekende [H.K.] Hoofdinspecteur

[...]

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Via de tussenkomst van een familielid verklaart betrokkene dat zij en haar echtgenoot gedurende 2 dagen op familiebezoek komen te Roeselare om vervolgens door te reizen naar Spanje. Ze zouden deze verplaatsing per bus doen maar zijn niet in het bezit van een ticket of een reservatie in die zin.

Op 10.01.2017 keert betrokkene samen met haar man terug uit Spanje om tot aan de datum van hun vertrek nl. op 18.02.2017 in Roeselare te verblijven. Hieruit blijkt dat het hoofddoel van hun verblijf zich in België afspeelt terwijl dit volgens hun visumaanvraag Spanje is. Het familielid dat voor betrokkene tussenkomt spreekt eveneens van een bezoek aan Parijs en/of Amsterdam. Volgens het informatiesysteem Belvis blijkt daarenboven dat betrokkenen bij de Litouwse Ambassade een ticket met bestemming Madrid hebben voorgelegd. Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich uitsluitend in België zal voltrekken. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient het hoofdverblijf van betrokkene zich in Spanje te voltrekken.”

Deze beslissingen vormen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De beslissingen tot nietigverklaring van een visum, die verzoekers ook op 25 december 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“[...]

het visum is nietig verklaard

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Via de tussenkomst van een familielid verklaart u dat u en uw echtgenoot gedurende 2 dagen op familiebezoek komen te Roeselare om vervolgens door te reizen naar Spanje. U zou deze verplaatsing per bus doen maar u bent niet in het bezit van een ticket of een reservatie in die zin. Op 10.01.2017 keert u samen met uw man terug uit Spanje om tot aan de datum van uw vertrek nl. op 18.02.2017 in Roeselare te verblijven. Hieruit blijkt dat het hoofddoel van uw verblijf zich in België afspeelt terwijl dit volgens uw visumaanvraag Spanje is. Het familielid dat voor u tussenkomt spreekt eveneens van een

bezoek aan Parijs en/of Amsterdam. Volgens het informatiesysteem Belvis blijkt daarenboven dat u bij de Litouwse Ambassade een ticket met bestemming Madrid heeft voorgelegd. U wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich uitsluitend in België zal voltrekken. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient uw hoofdverblijf zich in Spanje te voltrekken”

Deze beslissingen vormen de derde en de vierde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekers betogen dat zij van hun vrijheid zijn beroofd en dat de tenuitvoerlegging van een terugdrijvingsmaatregel op korte termijn mogelijk is.

Het uiterst dringend karakter van de vordering werd afdoende uiteengezet.

Daarenboven dient te worden gesteld dat aangezien vaststaat dat verzoekers zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugdrijvingsmaatregelen dient te worden aangenomen.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de rechten van verdediging, van de hoorplicht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en als beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Zij betogen tevens dat de met grenscontrole belaste ambtenaar zich schuldig maakte aan machtsmisbruik.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“5.1.1.

Verzoekers werden niet persoonlijk gehoord.

Verzoekers zijn het voorwerp van administratieve maatregelen met ernstige nadelige gevolgen zonder dat zijzelf voorafgaand werden gehoord.

Zij worden teruggedreven en verliezen hun recht van binnenkomst in het Schengengebied.

5.1.2.

De bestreden beslissingen stellen enkel dat via de tussenkomst van een familielid verklaringen afgelegd zijn. De verzoekers zelf zijn eigenlijk niet persoonlijk gehoord.

Er is zelfs nooit een tolk gevorderd geworden.

Dit blijkt manifest uit de motivering van de bestreden beslissingen.

“Reden van de beslissing : Via de tussenkomst van een familielid (...)

Het familielid dat voor betrokkene tussenkomt spreekt (...)”

De bestreden beslissingen werden blijkens de bestreden beslissing gemotiveerd op basis van de verklaringen van het familielid én niet op basis van de persoonlijke verklaringen van de verzoekers met bijstand van een tolk.

Dergelijke werkwijze doet toch ernstig vragen oprijzen omtrent het optreden van de politiediensten die met de grenscontrole belast zijn.

Dit verbaast des te meer gezien de verzoekers een respectabele leeftijd hebben.

- De eerste verzoeker heeft de pensioenleeftijd.

- De tweede verzoekende is naar het hospitaal gebracht omwille van de stress. Een belangrijke hyperglycemie werd door het medisch personeel vastgesteld. Dit is een duidelijke stressklacht.

“Hyperglycemie komt voor bij:

- (...)*
 - Stress, angst*
- (...)”*

Zie <https://www.uzleuven.be/ig-endocrinologie/hyperglycemie>

5.1.3.

De werkwijze en de afweging die hier in casu werd toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van een behoorlijk bestuur!

Te meer daar in het art. 1, 12° van de Vreemdelingenwet een definitie wordt gegeven van wie als kwetsbare personen dienen te worden beschouwd:

“12° kwetsbare persoon : zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan;”

Men mag terecht verwachten dat, wanneer de betrokkene een kwetsbaar persoon blijkt te zijn, het bestuur des te meer aandacht heeft voor een correcte feitenvinding en het zorgvuldig voorbereiden en motiveren van haar beslissing.

Integendeel, de eerste verzoeker die als bejaarde beschouwd dient te worden en onder de definitie valt van een kwetsbaar persoon werd niet gehoord met de bijstand van een tolk.

De beslissingen werden snel genomen zonder een diepgaande, zorgvuldige feitenvinding.

5.1.4.

De verzoekers verheugden zich op een wederzien met familieleden maar botsten daarentegen op ambtenaren die zeer stereotiep en bureaucratisch handelden.

Zij kregen geen tolk, werden opgesloten. Er was geen inlevingsvermogen waarna de tweede verzoekende partij wegens de stress opgenomen diende te worden in het ziekenhuis.

5.1.5.

Verzoekers hebben ingevolge deze stressvolle handelingen niet op een correcte wijze verklaringen kunnen afleggen omtrent hun reisdoel, hun familieleden, ... voordat de nadelige beslissingen van vrijheidsberoving en terugleiding genomen werden.

5.1.6.

Verzoekers dienen daarom een verzoekschrift tot uiterst dringende noodzakelijkheid nu de verzoekers hun rechten van verdediging onmiskenbaar werden geschonden.

De rechten van verdediging worden ondermeer gewaarborgd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden(...)"*

5.1.7.

De Raad bevestigt dat de miskennen van het hoorrecht de rechten van verdediging schendt bij de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat werd ingediend tegen het bevel tot verlaten grondgebied, dd. 04/04/2015.

[...]

Het is duidelijk dat de verzoekers, die geen bijstand hadden van een tolk, niet afdoende de kans werd gegeven om een correcte, afdoende wijze gehoord te worden.

5.1.8.

Het arrest stelt dat er opdat er sprake kan zijn van een schending van het hoorrecht 2 cumulatieve voorwaarden moeten voldaan zijn:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden.*

Aan deze 2 cumulatieve voorwaarden is in casu voldaan.

Verzoekers werden zonder meer weerhouden.

Verzoekers werd[en] niet afdoende en zonder tolk gehoord. De tweede verzoekende partij is omwille van de stress afgevoerd geworden.

Indien er wel op menselijke wijze was gehandeld met de bijstand van een tolk en met het respect voor de hogere leeftijd van de betrokkenen, hadden de verzoekende partijen hun reisintenties verder kunnen duiden.

Dat de verzoekende partijen conform het doel van hun ‘visum familiebezoek’, effectief familie wilden bezoeken kan niet ernstig betwijfeld worden. Indien de verzoekende partijen wel andere intenties hadden zoals bijvoorbeeld asiel aanvragen, dan hadden zij al lang asiel aangevraagd, quod non.

Het niet respecteren van deze fundamentele verplichting tast de bestreden beslissingen aan.”

2.3.1.2. Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekers kunnen zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

De Raad merkt op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur niet impliceert dat een vreemdeling steeds door middel van een tolk bepaalde gegevens zelf dient te kunnen meedelen. Het volstaat dat hem de gelegenheid wordt geboden om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). In casu hebben verzoekers, toen er bij de grenscontrole een probleem bleek te zijn omtrent het voorleggen van stukken ten bewijze van hun reisdoel, de met grenscontrole belaste ambtenaar voor nadere toelichting doorverwezen naar een in België verblijvend familielid en heeft dit familielid de situatie van verzoekers verduidelijkt.

Het gegeven dat een familielid verzoekers bijstond en dat geen beroep werd gedaan op een officiële tolk laat geenszins toe te concluderen dat verzoekers niet de kans hadden om de toelichtingen die zij wensten te verstrekken te geven of *“niet op correcte wijze verklaringen [konden] afleggen”*. Verzoekers konden de inlichtingen die zij aan de met de grenscontrole belaste ambtenaar wensten mee te delen via hun familielid aan deze ambtenaar ter kennis brengen. Aangezien een vreemdeling in beginsel eerder een vertrouwensrelatie heeft met een familielid dat hij in België wenst te bezoeken dan met een persoon die hij niet kent en verzoekster aangeeft *“een kwetsbaar persoon”* te zijn die omzichtig dient te worden bejegend blijkt niet dat de met grenscontrole belaste ambtenaar incorrect of onredelijk optrad door een familielid van verzoekers – waarnaar verzoekers zelf verwezen – in te schakelen als tussenpersoon om verduidelijkingen te verkrijgen en dat er werd nagelaten om aan een zorgvuldige feitenvinding te doen. Uit het administratief verslag van de met grenscontrole belaste ambtenaar blijkt daarenboven dat deze ambtenaar ook inlichtingen rechtstreeks via verzoekers verkreeg (*“betrokkenen zelf spreken van...”*), zodat zij onterecht voorhouden dat zij niet werden gehoord.

Verzoekers blijven bovendien in gebreke te duiden wel concrete bijkomende gegevens zij nog hadden willen meedelen. Zij beperken zich immers tot de stelling dat zij nog verklaringen hadden kunnen afleggen omtrent hun reisdoel, hun familieleden en hun reisintenties, doch zij maken met deze vage toelichting niet aannemelijk dat zij nog enig gegeven dat effectief enig relevantie heeft, hadden kunnen meedelen dat tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Tevens moet worden benadrukt dat de bestreden beslissingen voornamelijk zijn gebaseerd op de vaststelling dat geen ticket of reservatie waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekers de bedoeling hadden om naar Spanje door te reizen werd voorgelegd en eventuele verklaringen van verzoekers kunnen niets wijzigen aan deze niet betwiste vaststelling.

Verzoekers’ uiteenzetting omtrent hun leeftijd en omtrent het feit dat verzoekster in het ziekenhuis diende te worden opgenomen wegens stress doen aan het voorgaande geen afbreuk.

De beschouwingen van verzoekers laten *prima facie* niet toe een schending van de rechten van verdediging, van de hoorplicht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten en als beginsel van behoorlijk bestuur en van een niet nader omschreven *“algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”* vast te stellen. Hun betoog laat evenmin toe te besluiten dat de met grenscontrole belaste ambtenaar zich schuldig maakte aan machtsmisbruik.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3, eerste lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 33, eerste lid, a, ii en 34, eerste en tweede lid van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: verordening nr. 810/2009), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

Zij stellen het volgende:

“- 5.2.1.

"... Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt.

Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben. In het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

(Zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 111 286 van 4 oktober 2013 in de zaak RvV 137 365/II)

- 5.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekers mede te delen dat zij onmiddellijk terug gedreven dienen te worden.

- 5.2.3.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de afgeleverde beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710) .

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

- 5.2.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoekers niet aantonen wat hun reisdoel is.

Dat de verzoekende partijen conform het doel van hun 'visum familiebezoek', effectief familie wilden bezoeken kan niet ernstig betwijfeld worden.

a)

Indien de verzoekende partijen wel andere intenties hadden zoals bijvoorbeeld asiel aanvragen, dan hadden zij al lang asiel aangevraagd, quod non.

Verzoekers hebbe nooit de intentie gehad om asiel aan te vragen, noch enige vorm van verblijfsrecht te genieten in België.

b)

Verzoekers waren effectief op doorreis naar Spanje, met het oog om hun familie te bezoeken.

Op het moment dat zij het visum verkregen hadden, werden zij gevraagd door familieleden –die in België wonen- om ook even bij hen op bezoek te komen.

Net zoals gesteld in de beslissing hadden verzoekers effectief oorspronkelijk een ticket naar Spanje geboekt, enkel nadat de vraag van de Belgische familieleden is gekomen, hebben zij dit laten omboeken naar een ticket naar Brussel. Zij zouden vervolgens een bus nemen naar Spanje.

Verzoekers waren zich niet van enig kwaad bewust. Zij dachten dat ze een visum hadden voor een EU-lidstaat waar een 'vrij verkeer van personen' geldt en zij bijgevolg zonder enig probleem een tussenstop konden maken bij andere familie.

Nooit hebben zij de intentie gehad om hier te blijven.

Zij wensten enkel hier kerst te vieren met de Belgische familieleden en zouden dan doorgaan naar Madrid om aldaar nieuwjaar te vieren.

Dit blijkt ook duidelijk uit alle verklaringen van betrokkenen. (zie stukken 5-8)

Zowel de familieleden die in Spanje verblijven als de Belgische familieleden hebben één voor één verklaard dat verzoekers enkel een tussenstop maakte in België om kerst te vieren en dit op vraag van de Belgische familieleden. Alle betrokkenen dachten dat zij op de weg van Armenië naar Spanje even konden stoppen in België en dit zonder enige problemen.

Hoewel verzoekers erkennen dat de verklaringen van familieleden een subjectieve waarde hebben, kan niet ontkend worden dat verschillende mensen eenduidige verklaringen afleggen en duidelijk wijzen op het feit dat het enkel de bedoeling is geweest op samen kerst te vieren met de familie in Brussel voor zij effectief doorreisden naar Spanje.

Verzoeker kan nooit enige kwaadaardigheid verweten worden. Nooit hebben verzoekers de intentie gehad de Belgische instanties te misleiden

c)

Aan verzoekers wordt verweten dat zij geen busticket konden voorleggen.

Verzoekers zijn aangehouden bij binnenkomst, op datum van 25/12/2016. Zij kwamen toen net aan om een kort bezoek tijdens de kerstperiode bij hun Belgische familieleden te houden.

Zij zouden voor het einde van het jaar doorreizen naar Spanje.

Verzoekers konden evident nog geen busticket voorleggen. Dit diende nog geboekt te worden vanuit België. Zij hebben nooit de kans gekregen, voor zij het grondgebied België effectief konden betreden, werden zij aangehouden.

Zij waren effectief van plan om een ticket te boeken vanuit België. Dit zou geen enkel probleem hebben gevormd. Dagelijks vertrekken er bussen vanuit Brussel naar Madrid. Verzoekers konden met alle gemak ter plaatse een ticket gekocht hebben. Deze kans werd hen ontnomen door Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoekers effectief de intentie hadden om door te reizen en een ticket te kopen en dit financieel geen enkel probleem vormt, blijkt uit het feit dat verzoekers actueel vliegtickets gekocht hebben naar Spanje. (zie stuk 4)

Zij konden zonder enig probleem een ticket kopen. Zij hadden evident ook een busticket kunnen kopen.

d)

De beslissing laat uitschijnen dat verzoekers voorogen hebben een verblijfsrecht in België zal voltrekken.

Dit is nooit het oogdoel van verzoekers geweest.

Zoals reeds aangetoond hadden zij als doelstelling hun familie te bezoeken in Spanje en dit uiteindelijk in combinatie met een familiebezoek in België.

Dat zij nooit het idee gehad hebben zich in België te settelen, blijkt uit het feit dat zij reeds een terugvlucht hadden naar Armenië op datum van 18/02/2017.

Zij hebben hun oorspronkelijke vluchten van Armenië-Spanje omgeboekt naar vluchten Armenië – Brussel-Armenië.

Indien de verzoekers het oogdoel hadden zich in België te vestigen, dan hadden zij evident hun vluchten omgewisseld voor enkele vlucht gekocht en geen retourticket.

- 5.2.5.

Verzoekers hebben een vlucht geboekt op datum van 01/01/2017 van Brussel naar Spanje, zodat zij in overeenstemming met het doel van het visum hun familie kunnen bezoeken.

Dit toont aan dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken –waarbij zij laat uitschijnen dat verzoekers in België wensen te blijven - berust op een foute redenering.

Verzoekers hebben reeds de bewijsstukken van hun vlucht overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken en zij vanwege proceseconomische redenen gevraagd om een herziening.

De vluchten bewijzen dat verzoekers effectief naar Spanje zullen gaan.

Echter heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd de beslissing tot weigering in te trekken en blijven zij ondanks de nodige stavingsstukken volharden in hun boosheid. (zie stuk 9)

Zij hebben het volgende geantwoord op het verzoek tot herziening:

“Geachte Meester

Als antwoord op uw informatief schrijven, dele ik u mede dat het departement op 25.12.2016 een standpunt heeft ingenomen inzake de situatie van uw cliënt.

Indien u niet akkoord kan gaan met de op die datum getroffen beslissing, staat het u vrij een procedure in te leiden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. “

Verzoekers zijn genoodzaakt zich tot uw instantie te richten

Dat dit bovendien in een procedure bij Uiterst dringende noodzakelijkheid moet, blijkt uit het feit dat verzoekers zijn aangehouden met het oog op terugdrijven.

Een annulatieprocedure zal hoe dan ook te laat zal komen.

Bovendien kunnen zij, indien hun visumvernietiging wordt geannuleerd, zij terug in het bezit worden gesteld van een doorlaatbewijs, doorreizen naar Spanje via hun vlucht op 01/01/2017 en daar de beoogde periode met het beoogde doel, zijnde familie doorbrengen.

- 5.2.6.

Het visum van verzoeker werd nietig verklaard omwille van volgende redenen 'Het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32 1.a, II en artikel 34, ½) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode

Het artikel 34 van de visumcode waarnaar verwezen wordt, bepaalt de regelgeving omtrent de nietigverklaring.

a)

In het eerste lid wordt het volgende bepaald:

“een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat het op het moment van afgifte niet aan de afgifte voorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen.”

Dit is evident niet het geval.

Het visum is toegekend met het oog van familiebezoek. Het visum is nooit op onrechtmatige manier verkregen. Zij hebben zelfs steeds het beoogde doel voorogen.

Bij aanvraag worden conform artikel 14 van de visumcode volgende bewijsstukken gevraagd:

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

- a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;*
- b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien ;*
- c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscode ;*
- d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.*

Nog steeds voldoen verzoekers aan alle voorwaarden, zij hebben voldoende bestaansmiddelen om in logies en algemeen bestaan te voorzien voor de duurtijd van de reis.

Het doel van de reis is nooit veranderd, verzoekers wensten steeds enkel hun familie te bezoeken.

Verzoekers beschikken nog steeds over een retourticket en konden aantonen dat zij absoluut de bedoeling hadden terug te keren naar Armenië.

De afgiftevoorwaarden zijn nooit geschonden en nooit is er bij verzoekers de intentie geweest op een visum op frauduleuze manier te verkrijgen.

b)

Verder stelt Artikel 34, 4 het volgende :

“Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van een visum.”

Deze bepaling impliceert dat een visum niet zonder meer kan ingetrokken worden aan de grens,

Het feit dat verzoeker geen bewijs kon voorleggen van zijn busticket naar Spanje leidt niet automatisch tot een intrekking over te gaan.

Echter is dit wel wat de Dienst Vreemdelingenzaken gedaan heeft. Zonder verzoekers afdoende te horen en verzoekers de kans te geven uit te leggen wat hun intentie waren, gaat zij zonder meer over tot de vernietiging van het visum.

Verzoekers konden anders hun reisweg kunnen verduidelijken hebben of op zijn minst direct een ticket hebben gekocht naar Spanje. Echter werden verzoekers elke kans ontnomen.

Verzoeker werden direct aangehouden en automatisch ging de Dienst Vreemdelingenzaken tot de intrekking van het visum.

Dit is in strijd met het artikel 34 van de visumcode.

- 5.2.7.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijke overwegingen en de specifieke situatie van de betrokken personen rekening gehouden.

De motiveringsplicht is geschonden.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De Dienst Vreemdelingenzaken diende, in naleving van het zorgvuldigheidsbeginsel, zich goed voor te bereiden bij het vellen van haar oordeel en zich hierbij te baseren op een correcte feitenvinding.

De werkwijze en de afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur!

Opnieuw gaat het bestuur hierbij uiterst onzorgvuldig te werk.

- 5.2.8.

De schending van het art. 3 E.V.R.M. is zeker aanwezig in hoofde van de verzoekers.

Dit artikel luidt als volgt:

“Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Het moge duidelijk zijn dat het mentaal leed waarmee verzoekers geconfronteerd zullen worden bij terughouding en zelfs bij huidige aanhouding gecategoriseerd moet worden als onmenselijke behandeling.

Dat de verzoekster omwille van de stress werd opgenomen in het ziekenhuis.

Dat deze stress het gevolg is van de voorliggende situatie terwijl zij enkel en alleen zich verheugden op het weerzien met naasten.

Verzoekers hoopten met de kerstperiode hun familie terug te zien. Niet alleen werd hen deze kans ontnomen, verzoekers werden bovendien aangehouden en zonder meer ineen gesloten instelling geplaatst.

Het kan niet anders dan dat deze morele lijdensweg gezien moet worden als een schending van het art 3 E.V.R.M.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich reeds vele malen uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat bijgevolg de motiveringsplicht én het artikel 3 van het EVRM geschonden wordt.”

2.3.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3.2.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient *in casu* te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel voorziet dat de met grenscontrole belaste ambtenaar een vreemdeling kan terugdrijven wanneer deze, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

De Raad stelt vast dat verzoekers ervoor opteerden om geen visum met het oog op een bezoek aan familieleden aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, doch om zich tot de Litouwse diplomatieke vertegenwoordiging, die ook de belangen van Spanje behartigt, te wenden en hierbij vliegtuigtickets over te leggen waaruit diende te blijken dat zij zich naar Spanje zouden begeven. Nadat de gevraagde visa werden toegestaan wisselden verzoekers hun vliegtuigtickets met bestemming Madrid om voor tickets met bestemming Brussel. Verzoekers kunnen, gelet op de omboeking van de vliegtuigtickets, niet worden gevolgd in hun betoog dat niet ernstig kan worden betwijfeld dat zij heden slechts op “*familiebezoek*” kwamen en nooit de intentie hebben gehad om enige vorm van verblijfsrecht te genieten in België. Het staat daarnaast niet ter discussie dat verzoekers bij hun aankomst op de luchthaven te Zaventem niet in het bezit waren van enig document dat hen kon toelaten door te reizen naar Spanje. Verzoekers houden voor dat zij nog bustickets in België konden aankopen, maar verliezen hierbij uit het oog dat zij op het ogenblik dat zij het Rijk wensden binnen te komen reeds in het bezit dienen te zijn van documenten waaruit hun reisdoel blijkt. De verwijzing van verzoekers naar allerlei documenten die werden opgesteld nadat de bestreden beslissingen werden genomen is dan ook niet dienstig. De Raad dient, ten overvloede, nog te duiden dat aan verklaringen die werden opgesteld door familieleden om a posteriori bepaalde vaststellingen te weerleggen weinig of geen bewijswaarde kan worden toegekend. Het feit dat verzoekers beschikten over tickets voor en terugvlucht naar Armenië – wat verplicht is om een visum kort verblijf te verkrijgen (cf. artikel 14, eerste lid, d van de verordening nr. 810/2009) – laat niet toe te besluiten dat de met grenscontrole belaste ambtenaar verkeerdelijk oordeelde dat zij niet beschikten over documenten om het precieze doel van het voorgenomen verblijf te staven. Verzoekers wijzen erop dat zij ook de terugvlucht wijzigden en een vertrek voorzagen uit Brussel, doch tonen hiermee niet aan dat zij enig document ter staving van hun bewering dat zij effectief naar Spanje zouden doorreizen, een stuk dat de met grenscontrole belaste ambtenaar overeenkomstig artikel 5, tweede lid en de bijlage I van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen, naast andere documenten, kan vragen, hadden. De Raad kan tevens niet

voorbijgaan aan de vaststelling dat een van de familieleden van verzoekers in België verklaringen aflegde die niet in overeenstemming zijn met deze die verzoekers zelf aflegden over de wijze waarop zij zich naar Spanje zouden begeven (met de wagen of met de bus) en dat de verklaringen van dit familielid (verblijf in Roeselare tussen 10 januari 2017 en 18 februari 2017) ook niet overeenstemmen met de schriftelijke verklaringen van een familielid in Spanje (verblijf in Spanje gedurende zestig dagen als toeristen).

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de met grenscontrole belaste ambtenaar beschikt.

De bewering van verzoekers dat *“zij zich van enig kwaad bewust [waren]”* en dat zij in de overtuiging verkeerden dat zij vrij zouden kunnen rondreizen en het gegeven dat zij, nadat de bestreden beslissingen werden genomen, vliegtuigtickets aankochten om op 1 januari 2017 door te reizen naar Spanje geeft, net als het feit dat werd geweigerd om in te gaan op een verzoek tot herziening, geen aanleiding tot een andere conclusie.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.2.2.3. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 34, eerste en tweede lid van de verordening nr. 810/2009 stellen verzoekers in wezen dat deze bepaling niet kan worden aangewend om de hen toekende visa te vernietigen aangezien zij deze visa niet op onrechtmatig wijze hebben verkregen. Zij betogen dat zij aantoonde te beschikken over bestaansmiddelen, logies en terugkeertickets en verklaren dat hun reisdoel nooit is veranderd. De Raad merkt op dat verzoekers de visa waarvan zij gebruik maakten verkregen na het overleggen van stukken, waaronder vliegtuigtickets, waaruit kon worden afgeleid dat hun reisdoel bestond uit een familiebezoek in Spanje, maar dat zij deze visa gebruikten om naar België te reizen en dat bij de grenscontrole niet bleek dat hun reisdoel zich nog in Spanje bevond. In deze omstandigheden kunnen verzoekers niet voorhouden dat het *“doel van hun reis nooit is veranderd”* en is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat de visa op onrechtmatige wijze werden verkregen. Hierbij moet nog worden aangegeven dat indien verzoekers hun hoofdbestemming België was – wat kan worden afgeleid uit het feit dat zij rechtstreeks naar België kwamen, dat zij bij de grenscontrole geen bewijzen konden voorleggen inzake enige intentie om door te reizen naar Spanje en uit de verklaringen van een familielid dat aangaf dat zij gedurende meer dan de helft van de termijn die hen was toegestaan om in de Schengenruimte te blijven in België zouden doorbrengen – zij, overeenkomstig artikel 5, eerste lid van de verordening nr. 810/2009 de vereiste visa dienden aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordiging en het aan Belgische overheid toekwam te onderzoeken of deze visa konden worden toegestaan.

Verzoekers stellen op correcte gronden dat in artikel 34, vierde lid van de verordening nr. 810/2009 is aangegeven dat het loutere feit dat niet alle in artikel 14, derde lid van dezelfde verordening bepaalde overtuigingsstukken kunnen worden overgelegd niet automatisch leidt tot de nietigverklaring van een visum. Zij tonen hiermee echter niet aan dat de met de grenscontrole belaste ambtenaar verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze toepassing maakte van artikel 34, eerste lid van de verordening nr. 810/2009. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat een stuk waaruit een doorreis naar Spanje kon worden afgeleid als essentieel werd beschouwd om het reisdoel van verzoekers te kunnen bepalen aangezien door het ontbreken van dit stuk en, gelet op het feit dat verzoekers hun reistickets omboekten, de ware bedoelingen van verzoekers niet met voldoende zekerheid konden worden vastgesteld.

Een schending van artikel 34, eerste en tweede lid van de verordening nr. 810/2009 wordt niet aangetoond.

2.3.2.2.4. Het staat vast dat verzoekers, toen zij de Schengengrens wensten te overschrijden, niet beschikten over een ticket of een ander document waaruit kon worden afgeleid dat zij zouden doorreizen naar Spanje en er blijkt tevens dat er geen consistente verklaringen zijn omtrent het reisdoel van verzoekers. De met grenscontrole belaste ambtenaar heeft de feitelijke vaststellingen en de

afgelegde verklaringen in aanmerking genomen en heeft opzoeken gedaan in het informaticasysteem Belvis. De bestreden beslissingen werden dan ook deugdelijk voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2.2.5. Gezien voorgaande vaststellingen kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd miskend.

2.3.2.2.6. Het feit dat de met grenscontrole belaste ambtenaar de belangen van de Belgische Staat, die gediend zijn met een strenge grenscontrole en het tegengaan van visumshopping belangrijker achtte dan het particuliere belang van verzoekers (een voorgehouden familiebezoek) laat de Raad niet toe te besluiten dat in voorliggende zaak het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

2.3.2.2.7. Verzoekers hun uiteenzetting, die erop neerkomt dat zij teleurgesteld zijn omdat zij geen tijd met bepaalde familieleden kunnen doorbrengen en dat zij gestresseerd zijn omdat zij zich onheus behandeld voelen en niet kunnen doorreizen naar waar zij willen, geeft ook geen aanleiding tot het besluit dat zij ingevolge de bestreden beslissingen in een situatie worden gebracht die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen stellen dat zij gefolterd worden of worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.3.2.2.8. Er bestaat geen artikel 33, eerste lid, a, ii in de verordening nr. 810/2009, zodat deze bepaling niet kan geschonden zijn.

2.3.2.2.9. Verder laten verzoekers na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze na om te duiden waarom zij van oordeel zijn dat artikel 8 en 13 van het EVRM zijn geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting onontvankelijk zijn.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat reeds om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

2.4. De Raad dient daarnaast aan te geven dat verzoekers ook nalaten aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen aanleiding geeft tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Door te stellen dat zij recht hebben om een effectief beroep in te stellen en door erop te wijzen dat zij, in afwachting van hun terugdrijving, worden vastgehouden tonen verzoekers immers geen dergelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan. Zij tonen evenmin aan dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te lijden door te stellen dat zij, ingevolge de bestreden beslissingen, geen bezoek aan hun familie kunnen brengen. Het feit dat verzoekers nu hun familieleden niet kunnen bezoeken is niet moeilijk te herstellen. Verzoekers kunnen op een later tijdstip, voorzien van de vereiste documenten, hun familie nog bezoeken.

Ook aan de tweede in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

G. DE BOECK